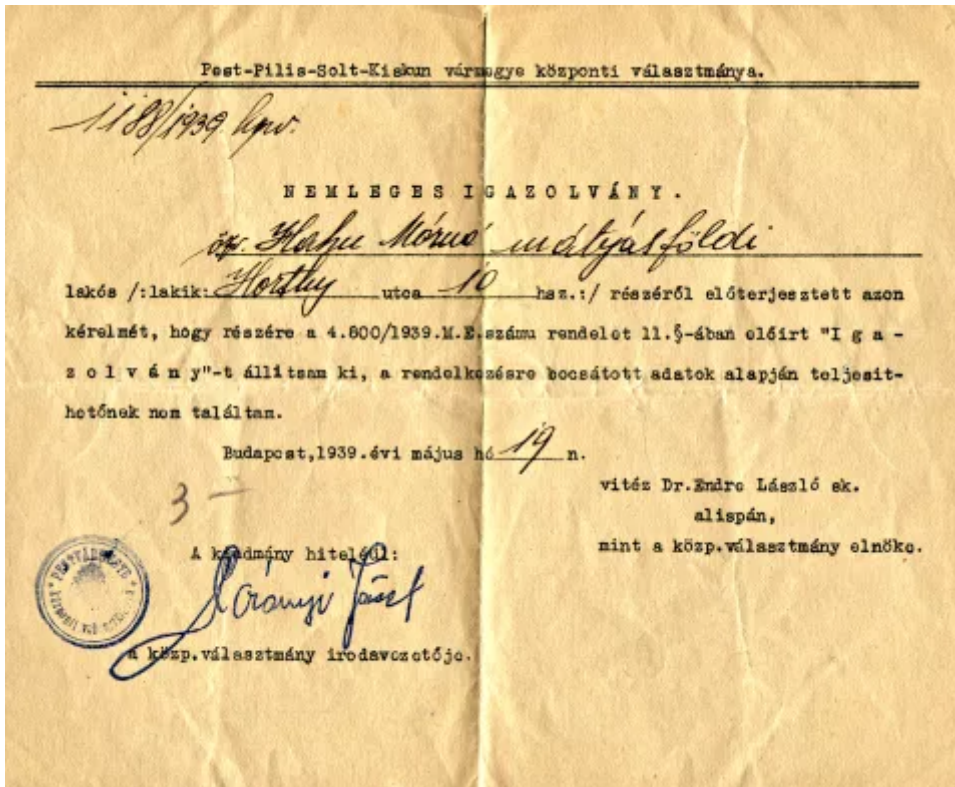

Nemleges Igazolvány

1939-ben, amikor a házunkat át akartuk írni, akkor kellett ez az igazolás az anyósomnak, amit végül is nem kapott meg, mert zsidó akkor már nem írathatott át tulajdont [lásd: Zsidótörvények Magyarországon]. A mátyásföldi ház eredetileg a férjem és az anyósom nevéen volt, azért, mert egyformán adtak az előleghez, és arról volt szó, hogy közösen fogják fizetni. Az anyósomnak szénpincéje volt. Szenet, fát árult, kiskereskedő volt. De beteg lett, és bezárta a szénpincét, s akkor nemhogy nem tudott fizetni, hanem mi tartottuk el. És akkor azt szeretne volna, hogy a fia nevére legyen írva a ház. Ez 1939-ben volt. És arra adták, hogy zsidónak nem írják át, szóval nem foglalkoztak vele. A házat már együtt néztük ki [az esküvő előtt]. Pest környékén akartunk venni, mert az anyósommal közösen volt ez, és ő vidékre akart menni. Nagyon szeretett engem. Jobban szeretett nálam lakni, mint a saját lányainál. Minden hónapban bement egy-két napra a lányaihoz, de egy-kettőre telefonált a férjemnek, hogy gyere értem, megyek haza. Jó kis pletykás öregasszony volt. A testvére, a Lina néni ott lakott szintén Mátyásföldön, és összeültek és pletykáltak a családról. Kedves asszony volt, a gyerekeket nagyon szerette, vitte őket moziba, amikor még jól volt. Az anyósom semennyire nem volt vallásos. Templomba nem járt. Böjtölt [Jom Kipurkor]. Eredetileg a ház két szoba összkomfort volt. Vadonatúj ház volt, 1928-ban épült. A Pesti Hírlap volt tulajdonosa, Nógrádi Károly vette meg valami fatelepestől ezt a területet és parcellázta, és ő építtette ezeket a házakat eladásra. Egy csibész volt az építő, mert amit lehetett, mindent kispórolt a házakból. Nagyon jól néztek ki ezek a házak, fehér kétszárnyas ajtók, parkettázva a szobák, de a parkettát a csupasz földre rakta le, úgyhogy 6-7 év múlva ki kellett dobni, mert elrohadt, és újra kellett parkettázni a két szobát. Pénzt nem kaptam [hozományba], de a teljes lakást a szüleim bútorozták be. Kaptam egy hálószoba- és egy ebédlőbútort és egy konyhabútort meg tűzhelyt. Két ágy a hálószobában, két éjjeliszekrény, két nagy szekrény, egy fehérműs meg egy akasztós, egy nagy tükör. A tükörnek volt két szekrénye, az akkori divat szerint szép világos fából. Meg még egy kanapé -- ez volt a hálószobabútor. Az ebédlő egy egyszerű, hosszú ebédlőkredenc volt 3 ajtóval,

nem volt egy drága bútor, egy tálaló volt ehhez, egy vitrin, egy nagy ovális szétnyitható asztal, 2 karosszék és 6 szék volt hozzá, kis berakásokkal. A bútort készen vették. És nászajándékba konyhaedényeket, teáskészletet, sok pohárkészletet, szőnyeget, csillárt, mindenfélét kaptam. Szóval ilyen kispolgári módon. Most már 3 szobás a ház, mert 1939-ben építettünk hozzá még egy szobát. Eredetileg azért építettük, mert a férjem testvérének, a Klárinak a férje B-listás lett, és egy darabig odaköltöztek a férjem másik testvéréhez, és a bútort kihozták Mátyásföldre. Az anyósomnak, aki nálunk lakott, először az ebédlőbe tettük ki a díványt, és később a harmadik szobában lakott. A gyerekek velünk aludtak még akkor. Nem volt gyerekszoba. Más világ volt akkor.